

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0084 van 26 juli 2011
in de zaak 1011/0313/SA/2/0267

In zake:

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Konstantijn ROELANDT
kantoor houdende te 1000 Brussel, Galliërslaan 33
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 15 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 23 september 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bonheiden van 30 juni 2010 verworpen.

De deputatie heeft aan [REDACTED] de stedenbouwkundige vergunning voorwaardelijk verleend voor het regulariseren van het aanleggen van een parking en het bouwen van een houten afscherming.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED] en met kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend maar wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 17 mei 2011, alwaar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Konstantijn ROELANDT die verschijnt voor de verzoekende partijen, is gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. FEITEN

Op 9 juli 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de [REDACTED] bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bonheiden een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het regulariseren van het aanleggen van een parking en het bouwen van een houten afscheiding”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan ‘Mechelen’, gelegen in agrarisch gebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het op 1 oktober 1985 goedgekeurde bijzonder plan van aanleg nr. 17, ‘Plasstraat’, meer bijzonder in een zone voor agrarische bestemming.

Het perceel is niet gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Er werd geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwontwikkeling brengt op 30 juli 2009 een gunstig advies uit.

Er werd geen advies ingewonnen bij de gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Bonheiden verleent op 30 juni 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan [REDACTED] met volgende voorwaarde:

“
...

Een groenaanplanting van 1 meter breed tussen de aangelegde parking en de houten tuinschermen aan te leggen.

...”

Tegen deze beslissing tekenen de verzoekende partijen op 5 augustus 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van ongekende datum adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren met de volgende motivering:

“
...

Vermits deze verharding groter is dan 100m², is deze vergunningsplichtig. Een bijkomende verharding als parking met dergelijke oppervlakte behoort niet tot de normale tuinuitrusting van een zonevreemde woning en kan op basis van afdeling 2: basisrechten voor zonevreemde constructies van de Vlaamse Codex niet worden vergund.

...

Het voorzien van een erfscheiding in hout, brengt de goede ordening van de plaats in het gedrang. Bij een zonevreemde woning in agrarisch gebied kan wel een haag als scheiding geplaatst worden, aangezien levende hagen zich het best integreren in een landelijk landschap, de doorgroening van het gebied respecteert en de overgang naar het landschap mogelijk maakt zonder scherpe overgangen. Levende hagen zijn een goede compromis tussen respect voor ieders privacy en het respect voor het landelijk karakter van het gebied.

Bijkomende verhardingen, niet behorende tot de normale tuinuitrusting, werkt residentialisering van het agrarisch gebied in de hand en is vanuit ruimtelijk oogpunt niet aanvaardbaar.

...”

Na de partijen te hebben gehoord op 20 september 2010, beslist de verwerende partij op 23 september 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen en overweegt hierbij het volgende:

“
...

Tijdens de hoorzitting is gebleken dat de verharding niet wordt gevraagd in functie van de zonevreemde woning nr. 33, maar ten behoeve van de exploitant van het landbouwbedrijf en bewoner van de bedrijfswoning nr. 31. De houten muur en aan te leggen beplanting dienen om de parking af te schermen ten opzichte van de woning nr. 33 en aldus de privacy van de huurders te vrijwaren.

De aanvraag is bijgevolg niet strijdig met de voorschriften van het gewestplan en het bijzonder plan van aanleg.

...

De parking bevindt zich op 30 m van de woning van beroepers.

De deputatie volgt het standpunt van de gemeente en is van oordeel dat de goede ruimtelijke ordening van de plaats niet wordt geschaad.

...”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partijen betekend per aangetekende brief van 16 november 2010.

Het door de verzoekende partijen ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 15 december 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Om als derden belanghebbenden bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partijen, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO vereist derhalve niet dat het bestaan van deze hinder of nadelen absoluut zeker is.

Wel zullen de verzoekende partijen het bestaan van deze hinder of nadelen voldoende waarschijnlijk moeten maken, de aard en de omvang ervan voldoende concreet moeten omschrijven en tegelijk zullen de verzoekende partijen dienen aan te tonen dat er een rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kan bestaan tussen de uitvoering of de realisatie van de vergunningsbeslissing en de hinder of nadelen die zij ondervinden of zullen ondervinden.

In voorkomend geval zullen de verzoekende partijen beschikken over het rechtens vereiste belang om conform artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO een beroep in te dienen bij de Raad.

De Raad is van oordeel dat het loutere nabuurschap op zich niet zonder meer kan volstaan om de verzoekende partijen het rechtens vereiste belang bij het voorliggende beroep te verschaffen.

Anderzijds stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift, meer specifiek in het onderdeel '*moeilijk te herstellen ernstig nadeel*,' voldoende aannemelijk maken dat zij als eigenaars van het aanpalende perceel rechtstreekse dan wel onrechtstreekse hinder en nadelen kunnen ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. De verzoekende partijen menen hinder te ondervinden in de vorm van geluidsoverlast en de aantasting van hun leef- en woonklimaat.

Bovendien worden de aard en de omvang van deze hinder en nadelen voldoende concreet omschreven en valt er niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan met de realisatie van de bestreden beslissing.

De door de verzoekende partijen opgesomde mogelijke hinder en nadelen is voldoende persoonlijk, direct en actueel. Zij beschikken dan ook over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.16 §1, eerste lid, 3° VCRO.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

De verzoekende partijen omschrijven het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij menen te lijden als volgt:

“ ...

Verzoekende partijen wonen op het aanpalende perceel.

...

Geluidsmetingen bevestigen dat de exploitatie van de aanvrager de vigerende geluidsnormen schromelijk overschrijdt.

De aangevraagde verharding bevindt zich ter hoogte van de woning van verzoekende partijen. Het geluid van de aanwezige machines berokkenen nu reeds overlast, zodat het geluid nog zal toenemen nu zij dichterbij worden gestald. Het geluid van opstartende motoren zal uiteraard de afstand tot de woning/tuin van verzoekende partijen overbruggen en binnendringen in de woning van verzoekende partijen. Men kan bezwaarlijk van verzoekende partijen verlangen dat zij ook in de zomer dag en nacht de ramen (op de slaapkamer) gesloten houden om het lawaai tegen te houden... De onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit zal dan ook een ernstig nadeel berokkenen.

...”

Beoordeling door de Raad

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627).

Dit betekent dat de Raad slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal overgaan op voorwaarde dat de verzoekende partijen aantonen:

- a. dat zij bij een eventuele tenuitvoerlegging een persoonlijk ernstig nadeel zullen ondervinden, wat inhoudt dat zij de aard en de omvang van het te verwachten nadeel in concreto dienen aan te duiden,
- b. en dat dit nadeel moeilijk herstelbaar is.

Dit alles moeten de verzoekende partijen doen aan de hand van concrete feiten en gegevens opgenomen in het inleidend verzoekschrift. Met later bijgebrachte stukken kan, gelet op artikel 4.8.22 VCRO, géén rekening worden gehouden. Bovendien moet het aangevoerde ernstig nadeel een rechtstreekse oorzaak hebben in de bestreden beslissing.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.13 VCRO, kan ook niet, minstens niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.16, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die een verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die een verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft.

Volgende elementen roepen de verzoekende partijen in als zijnde het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

- verzoekende partijen wonen op het aanpalende perceel;
- de vigerende geluidsnormen worden schromelijk overschreden;
- aantasting van het leefklimaat;
- het is geenszins eenvoudig om achteraf een herstel in de oorspronkelijke toestand af te dwingen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een regularisatievergunning is en dat de werken waarvoor een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend, grotendeels zijn uitgevoerd. De raadsman van de verzoekende partijen stelt op de openbare terechtzitting van 17 mei 2011 weliswaar dat de parking nog niet werd aangelegd, maar dat de houten afscherming wel werd gerealiseerd. Aangezien de verwerende partij niet aanwezig was op de openbare terechtzitting, dient de Raad vast te stellen dat de beweringen van de verzoekende partijen, omtrent de uitvoering van de vergunning, voor juist dienen gehouden te worden.

In het administratief dossier bevinden zich foto's van het terrein, genomen in 2009. Op deze foto's blijkt inderdaad dat de houten afscherming reeds is uitgevoerd.

De Raad dient vast te stellen dat uit deze foto's ook blijkt dat de parking nog niet is aangelegd zoals voorzien in de aanvraag van 9 juli 2009 in die zin dat de parking nog niet voorzien is van klinkers. De Raad dient echter ook vast te stellen dat de ruimte, voorzien voor de parking, reeds gebruiksklaar is. Ondanks het feit dat de klinkers nog niet zijn gelegd, dient de Raad vast te stellen dat de ruimte ook nu reeds gebruikt kan worden als parking. Het aanbrengen van de klinkers is immers niet noodzakelijk voor het gebruik van de parking.

De Raad moet bijgevolg noodzakelijk tot de conclusie komen dat de vordering tot schorsing van de bestreden beslissing, die in essentie is gericht op het voorkomen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, eigenlijk reeds zonder enig nut is geworden. De door de verzoekende partijen geschetste nadelen kunnen immers niet meer worden voorkomen door de loutere schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, gelet op het feit dat er reeds een verharde parking is die gebruiksklaar is.

Daarnaast stelt de Raad vast dat de door de verzoekende partijen ingeroepen nadelen in verband met de geluidshinder afkomstig van de exploitatie van de aanvrager, geen hinderlijke nadelen zijn die in rechtstreeks of onrechtstreeks causaal verband kunnen staan met de bestreden beslissing. De bestreden beslissing betreft immers de regularisatie van de aanleg van een parking, terwijl de exploitatie van het bedrijf op naam van de bvba VERRETH staat. De aangeklaagde geluidshinder vindt bovendien voornamelijk een oorzaak in de

milieuvergunningsvoorwaarden en niet in de stedenbouwkundige voorwaarden zodat ook hier het noodzakelijke causaal verband ontbreekt, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan.

Aangezien de uiteenzetting van de verzoekende partijen geen afdoende concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de vergunning hen een persoonlijk ernstig nadeel kan berokkenen, zijn er evenmin redenen om na te gaan of de ingeroepen nadelen tevens moeilijk te herstellen zijn.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.13 VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan geschorst worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

B. Redenen die de schorsing rechtvaardigen

Aangezien in het vorige onderdeel werd vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aannemelijk maken dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek van de redenen die de schorsing van de bestreden beslissing kunnen rechtvaardigen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 26 juli 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Katrien VISSERS

Hilde LIEVENS